

Poslovnež, ki bi si v Prekmurju zaslužil spomenik

S. siol.net/sportal/prva-liga/sobotni-intervju-robert-kuzmic-553343

May 29, 2021

Sobotni intervju: predsednik Mure Robert Kuzmič

Termometer prikaže, kako vroč je članek. Skupni seštevek je kombinacija števila klikov in komentarjev.

7,64

termometer

Avtor: [Rok Plestenjak](#)

Robert Kuzmič večino delovnega časa preživi v svoji pisarni v Kranju, kjer pri Iskratelu opravlja delo izvršnega direktorja za prodajo. Vzporedno pa se srečuje in ukvarja tudi z izzivi, ki jih prinaša delo predsednika NŠ Mura, novopečenega slovenskega nogometnega prvaka. Foto: Grega Valančič/Sportida

Pisalo se je leto 2015. Mura, nekdanji velikan slovenskega nogometa, je igrala v tretji ligi. Klub je bil zadolžen, določene stvari so se vlekle na sodišču, navijači so bili razočarani. Nato pa je Roberta Kuzmiča sredi Berlina prešinila ideja, da bi črno-bele popeljal v lepšo prihodnost. Zavihal je rokave, začrtal nove smernice in v šestih letih napravil toliko lepega, da danes Murska Sobota žari od sreče in ponosa. Poskrbel je za čudežno zgodbo, ki ji v Sloveniji skoraj ni para.

Mura ima več junakov, z gotovostjo pa lahko trdimo, da bi črno-beli težko prišli do letošnjega naslova državnega prvaka, če ne bi imeli tako sposobnega klubskega vodstva. Najbolj ga pooseblja predsednik **Robert Kuzmič**. Zelo je predan delu, za zdaj pa je njegova strategija, s katero je postavil na noge zadolžen klub in ga v šestih letih popeljal od tretje lige do zgodovinskega uspeha v 1. SNL, prinesla ogromne uspehe.

Ob največjih podvigih se noče preveč izpostavljati. Če je Sloveniji, pa tudi večini nogometnega sveta, zlasti Angliji, dobro znan **Milan Mandarić**, predsednik Olimpije, in če je dolgoletni prvi mož Maribora **Drago Cotar** že dalj časa prepoznavno ime na sončni strani Alp, pa marsikdo še ne ve, da za uspehi Mure ne stojijo le trener **Ante Šimundža** in njegovi bojovníki, ampak tudi klubsko vodstvo, na čelu z zgovornim predsednikom.

Robert Kuzmič prihaja iz poslovnih krogov, kar mu pomaga pri vodenju kluba. Mladost je preživel na Goričkem, nato ga je študij odpeljal v Ljubljano, ko pa se je leta 1998 zaposlil pri Iskratelu, kjer je danes izvršni direktor za prodajo, se je za desetletje preselil v Moskvo. Leta 2015 se je z družino vrnil v domovino in s pomočjo ruskih partnerjev z drznim, a premišljenim projektom postavil obubožano Muro na noge. Sprva je bil član upravnega odbora, leta 2018 pa je postal predsednik kluba. Začela se je črno-bela rapsodija, ki je vrhunec doživela 22. maja, ko je bilo na nogah vse Prekmurje. Dokaz več, kako bi lahko nekoč osebi, ki je povzdignila Muro do neslutnih višav, v Prekmurju postavili spomenik!

Prvo lovoriko z Muro je osvojil leta 2020, ko so črno-beli postali pokalni zmagovalci. Marsikdo je lani pomislil, da je dočakal največjo "fešto", na kateri so proslavili odmevne dosežke Mure, a se je še kako motil. Pozneje je napočilo leto 2021. Zdaj, ko je Mura

postala prvak in jo čakajo odgovorne, a hkrati mikavne obveznosti v kvalifikacijah za ligo prvakov, želi kar najbolje unovčiti težko prigarano status najboljšega slovenskega kluba.
Foto: Blaž Weindorfer/Sportida

Danes bo pozornost nogometne javnosti usmerjena v finale lige prvakov. To je tekmovanje, v katerem se pretaka ogromno denarja. Zdaj se bo lahko prvič v njem preizkusila tudi Mura. Že čutite, kako so vaši navijači začeli sanjati o evropskih podvigih, hkrati pa seštevati silne denarne nagrade, ki bi jih lahko prejel klub, če bi Muri uspela sanjska sezona v Evropi?

Ne. Tega ne čutim. Kot klubsko vodstvo, to moram vsekakor izpostaviti, se s tem ne obremenjujemo. Vemo, kakšna je naša naloga. Najprej se moramo stabilizirati in sploh pripraviti na tekmovanje, potem pa v Evropi odnesti čim bolj celo kožo in dobiti čim več. To pa je res.

Kvalifikacije v ligi prvakov predstavljajo veliko bolj mamljivo plat evropskih zaslužkov od tistih, s katerimi je imela Mura opravka v prejšnjih sezonah.

Tega se dobro zavedamo. V klubu imamo pač tri osnovne stebre, iz katerih črpamo denar: eden je Evropa, drugi je prodaja igralcev, v tretji pa sodijo preostale dejavnosti: vstopnice, nogometne zveze, vadnine in tako naprej. Zavedamo se svojih kakovosti. Na igrišču bomo dali vse od sebe in poizkušali v Evropi priti čim dlje, s tem pa si zagotoviti finančni del, ki se ponuja, ter doseči tudi prepoznavnost Mure in Slovenije.

Po zgodovinski zmagi Mure nad Mariborom je nove slovenske prvake v zgodnjih jutranjih urah v Fazaneriji pričakalo več tisoč fanatičnih navijačev, ki niso skrivali solza sreče. Foto: Blaž Weindorfer/Sportida

Po nepozabni zmagi v Ljudskem vrtu so Slovenijo preplavili posnetki "prekmurske fešte", proslavljanja največjega uspeha, kar ga je kadarkoli dosegel nogometni klub Mura. Na posnetkih ni bilo težko razbrati prav posebnega veselja, navijaške strasti, ponosa.

To je bila še nadgradnja proslavljanja iz lanskega leta, ko smo se imeli zelo fino po osvojenem pokalu. Tudi takrat je bilo fantastično. Še enkrat se je pokazalo, kako je Prekmurje nogometna regija. To, kar se je zgodilo prejšnjo soboto, je odraz pozitivno naravnane navijaštva, ki ljudi druži, jim daje motivacijo in energijo. Prisotno je veliko spoštovanje do kluba, neizmerno veselje. Vsi smo veseli, da smo lahko del čudovite zgodbe, na katero je Prekmurje čakalo 30 let.

Sprejem nogometašev Mure v Fazaneriji po osvojenem naslovu prvaka:

Če smo odkriti, pa nimamo česa skrivati, na "fešti" vseh ukrepov, ki so predpisani za zaježitev širjenja okužb, nismo mogli zagotoviti. Ker večina navijačev ni mogla v Maribor, so se zbrali v Murski Soboti in spremljali tekmo na platnu v Fazaneriji. "Fešta" se je stopnjevala. Ljudje so po naši zmagi še prihajali na stadion. Nekateri nas sploh niso dočakali, ker smo se vrnil v Mursko Soboto šele ob polnoči, igralci pa še pozneje, ob enih. A bila je evforija, veselje, kakršnega vidiš zelo poredko. Po Murski Soboti so trobili avtomobili z navijaškimi zastavami, prižigale so se bakle, vladalo je vsesplošno rajanje. To so bili res zgodovinski trenutki.

Je bilo to veselje navijačev tudi uteha za tegobe, gospodarske udarce, ki so v zadnjih desetletjih pretresali Prekmurje, začeni s solzami tisočernih delavk tekstilne tovarne Mure, ki so čez noč ostale brez služb?

Tega ne bi neposredno povezoval z gospodarskimi zadevami. Je pa nogomet dejansko postal središče. Nogometni klub Mura povezuje vasi, manjše klube in navijače. Postal je povezovalna, središčna točka, ki združuje ljudi. Zato tega ne bi toliko povezoval z gospodarskimi zadevami. Je pa to osnova, v kateri se lahko razvije partnerstvo, zlasti turizem. Prekmursko regijo lahko promoviramo, jo konec koncev povežemo in vanjo pripeljemo potencialne investitorje. To pa je res.

Uspehi nogometašev Mure so polepšali večer, teden, mesec, leto številnih Prekmurcem in Prekmurkam. Foto: Blaž Weindorfer/Sportida

Prekmurje še vedno velja za manj razviti del Slovenije. Tudi nogometno je pogosto stopical za večjimi središči, kot sta denimo Ljubljana in Maribor, a jo je Mura v svoji zgodovini že mnogokrat zagodla slovenskim velikanom. Pokazali ste, da je možno osvajati lovorike tudi z manjšimi proračuni. Murska Sobota je postala celo najmanjše slovensko mesto po številu prebivalcev, ki je proslavilo naslov nogometnega prvaka.

Poglejte. Naš recept je tak, da sledimo svoji strategiji že od začetka. Zdaj poteka že šesto leto, odkar sem v klubu. Moramo si priznati nekaj. Dosegali smo zelo dobre etapne cilje. Naš letošnji cilj je bil povezan s tem, o tem sem govoril že prej, ko sem našteval stebre kluba, da se uvrstimo v Evropo in si zagotovimo finančno stabilnost. Nato pa se nam je ponudila priložnost, da stopimo še korak dlje. To smo izkoristili in postali prvaki.

"Lepo je osvojiti lovoriko, a je treba trdo delati naprej. Težava je, če se prepustiš evforiji, čustvom. Nisem pristaš tega. V tem pogledu imam podobno filozofijo kot naš trener Šimundža. Skupaj rastemo, se učimo, prevelika čustva pa bi se nam lahko vrnila v negativnem smislu," opozarja vse, kako je treba ostati miren in se ne prepustiti evforiji, saj bi lahko ta uničila idilo. Foto: Grega Valančič/Sportida

Pred šestimi leti, ko ste postali član upravnega odbora kluba, je bila Mura od zdajšnjih presežkov in navijaške evforije oddaljena svetlobna leta. Takrat je bil klub, če malce pretiravamo, večkrat omenjen na straneh črne kronike kot pa na športnih straneh. Ugled kluba je trpel, širila se je negativna energija, zadeve so se reševale na sodišču, navijači so bili razočarani, klub pa je nastopal v tretji ligi. To so bile okoliščine, ki so bile vse prej kot naklonjene pozitivnemu razvoju.

Drži, ampak nas je reševalo, da nismo šli z glavo skozi zid. Najprej smo si načrtali strategijo, nato analizirali situacijo in pogledali možne rešitve. Ko smo spoznali, da se lahko zadeve z dobrim načrtom, pristopom in pravo ekipo sanirajo, smo pristopili k stvari. Ekipa je še danes ista, celoten upravni odbor se od takrat ni spreminjal. Tako smo načrtali pot rasti in klub dejansko pripeljali na neko raven. Zato smo tudi prevzeli te vloge.

Ampak, iskreno povedano, ste takrat, ko ste leta 2015 prevzeli klub, resnično razmišljali o tem, da boste nekoč postali državni prvaki? Ne pozabimo, Mura je takrat igrala v nižjih ligah.

Nismo. Vsaj v tej prvi petletni strategiji. To pa zato, ker vemo, kako zahtevno je v nogometu postaviti ustroj kluba in narediti strategijo razvoja. Kako težko se je dvigniti že na raven druge lige, kaj šele prve, in imeti resnično profesionalni ustroj. Ne le na igrišču,

ampak tudi ob igrišču. Zlasti v poslovnem delu. Dejansko moraš rasti vzporedno. Naš prvi cilj je bil, da postanemo stabilni prvoligaš. Šele zdaj pa je naš cilj, da še naprej rastemo in razmišljamo o vodilnih mestih.

Že kot srednješolec je bil strasten navijač Mure in redno obiskoval tekme v Fazaneriji, nato pa ga je študijska pot ponesla v Ljubljano. Zdaj kot predsednik kluba občuduje na tisoče in tisoče mladih, ki stojijo ob strani črno-belim. Foto: Grega Valančič/Sportida **Ste si že od nekdaj želeli postati prvi mož Mure?**

Zase lahko rečem, da sem že od malih nog ljubitelj nogometa. Ta ljubezen je ostala. Leta 1998 sem se zaposlil pri Iskratelju, od leta 2006 do leta 2015 pa sem služboval v Rusiji. V Moskvi sem bil deset let, v tem obdobju pa smo se s sodelavci in znanci venomer družili prek nogometa. Zlasti ljudje, zbrani iz držav, nastalih na območju nekdanje Jugoslavije in Sovjetske zveze. Ob veleposlaništvih v Moskvi smo prirejali turnirje in igrali rekreativni nogomet. Vedno sem bil rad na igrišču. Lahko rečem, da je nogomet praktično moj konjiček.

Da, nogomet je bil vedno moj hobi. Morda še marsikdo ne ve tega, a ko sem odraščal na Goričkem, v vasi Vidonci, smo morali igrati nogomet po sosednjih vaseh. V devetdesetih letih prejšnjega stoletja smo bili skoraj edina vas v Prekmurju, ki ni imela svojega igrišča. Takrat sem se odločil, da bomo ustanovili Športno društvo Vidonci. Z vaščani in gasilci smo organizirali toliko prireditev, da smo nekaj zaslužili, kupili zemljo in naredili center, ki smo ga nadgrajevali vse do leta 2005. Takrat je postal zares sodoben. Še danes v njem prirejajo tudi mednarodne tekme malega nogometa. To je to! Zakaj bi igrali v drugih vaseh, če imamo lahko svoje igrišče? To je ta prekmurska ljubezen do nogometa, ko praktično ni vasi brez igrišča. To je tudi najbolj razširjen in priljubljen šport v tej regiji.

Preostalih športov, izjema je morda le Murska Sobota z okolico, je bistveno manj in so bistveno manj popularni, sploh če jih primerjamo s preostalimi slovenskimi regijami, zlasti z večjimi mesti.

Večer pred finalom lige prvakov v Berlinu leta 2015 se je znašel za mizo z zanimivimi sogovorniki. Med njimi je bil tudi legendarni Nemec Franz Beckenbauer. Takrat se je začel zanimati za sodelovanje z Muro. Foto: Grega Valančič/Sportida

No, kot srednješolec sem bil vedno strastni navijač Mure. Če se spomnite časov Mure, Potrošnika iz Beltincev, Nafta. To so bili derbiji, o katerih smo lahko sploh sanjali, da bomo lahko sploh na tekmi. Tako polne so bile tribune. Vedno sem navijal le za Muro. Goričko, ta del Prekmurja, je že tradicionalno bolj vezan na Mursko Soboto, tako da sem bil vedno Muraš. Tudi takrat, ko sem služboval v Moskvi, sem z veseljem spremljal igre Mure, še posebej, ko smo leta 2013 v Evropi v Kijevu za zeleno mizo zmagali s 3:0, nato v Mariboru izgubili z Arsenalom iz Kijeva z 0:2 in šli v play-off, kjer smo igrali za Laziem. To mi je res ostalo v spominu. No, kmalu za tem pa je sledil odločilni trenutek, da sem sploh prišel v Muro.

Kdaj se je torej v vas dokončno izoblikovala želja, da bi postali predsednik Mure?

Zgodilo se je leta 2015. Takrat smo se s kolegi, s katerimi smo se družili v Rusiji, odpravili v Berlin, kjer smo spremljali finale lige prvakov med Barcelono in Juventusom. Večer pred tem, kaj bi to sploh skrival, sem sedel v Berlinu za mizo, za katero je bil tudi legendarni Franz Beckenbauer in še nekaj zelo znanih nogometašev. Takrat smo z ruskimi kolegi debatirali o slovenskem nogometu, o tem, kako je pri nas urejeno lastništvo, kakšni so

proračuni v klubih, in prišli na idejo, da bi preverili, kako je z našo Muro. Ko sem se vrnil domov, sem začel v sebi vrteti to zgodbo, želja je postala vedno močnejša, in v dveh mesecih smo Muro že prevzeli.

O koncu sezone in pripravi na Evropo (prispevek Planet TV, novinar Tomaž Cuder):

Kakšna pa je bila osnovna ideja?

Predvidevali smo, da v Sloveniji, če hočeš priti na vodilna mesta, ki vodijo v Evropo, potrebuješ dva do tri milijone evrov osnovnega budžeta. In se spomnili na Muro. Pozanimali smo se, kakšno je stanje pri njej. Meni je bila Mura vedno pri srcu, ker se že od malega zanimam za nogomet. Leta 2015 pa se je zgodilo še nekaj. Takrat sem se vrnil domov. Nisem več služboval v Moskvi, ampak v Sloveniji.

Kako pa ste prepričali Prekmurce, da so vašo idejo prepoznali za dobro?

Ni bilo lahko. Močno so dvomili o nas, tega ne skrivam. Ko sem bil še študent, sem se iz Prekmurja preselil v Ljubljano. Potem sem resda še pogosto zahajal v domačo vas na Goričkem, da pa bi me kaj resneje poznali v Murski Soboti, zlasti, ker sem kar deset let služboval v Moskvi, pa ne. V Prekmurju nisem bil toliko znan. Ljudje so zato dejansko dvomili o meni. Pripeljal sem enega partnerja iz Rusije, še drugega iz gradbeništva. Vsi smo imeli še svoje druge primarne dejavnosti. Pa so si ljudje mislili, da so spet prišle "muhe enodnevnice", ki bodo v Muri delovale po sistemu "kar bo, pa bo". Resnično je trajalo kar dve leti, da smo pridobili zaupanje okolja. No, potem pa smo lahko začeli stvar nadgrajevati.

Vse skupaj se je dogajalo leta 2015. Zanimiva letnica, saj je pred tem delovala Mura 05, ki je neslavno propadla.

Leta 2012, ko se je že vedelo, da ima Mura 05 težave, so predhodniki ustanovili pravno osebo Nogometna šola Mura in na njej gradili mladinsko šolo. Ta je postala edina naslednica Mure, prevzela člansko ekipo in nadaljevala pot v tretji ligi. V takšnem stanju smo jo našli leta 2015 in nadgrajevali.

Mura je v 30. jubilejni sezoni prve slovenske lige v obdobju državne samostojnosti uresničila sanje številnih generacij navijačev in nogometašev prekmurskega kluba. Foto: Blaž Weindorfer/Sportida

Je mogoče, da bi se Nogometna šola Mura spremenila v Nogometni klub Mura, ki je bil včasih najbolj prepoznavni simbol prekmurskega nogometa?

To ni predmet združevanja, ampak zgolj preimenovanja. Mogoče bomo kdaj začeli razmišljati tudi o tem, ampak to ni nujno. Morda bomo to kdaj naredili, a se s tem ne obremenjujemo.

Državni prvaki ste postali kot NŠ Mura. Prepoznavni postajate pod tem imenom, na ta naslov so prihajale tudi čestitke. Koliko ste jih prejeli?

Ogromno, res ogromno. Prišle so od vsepovsod. Takoj smo jih dobili zlasti iz držav bivše Jugoslavije, pa tudi drugih evropskih držav, zlasti iz tistih klubov, s katerimi smo v preteklosti že igrali. S tem smo dobili potrditev, da nas spremljajo. Čestitalo nam je tudi ogromno menedžerjev, torej ljudi, ki se gibljejo v nogometnem svetu. Res sem bil ganjen. Že lani, ko smo v Murski Soboti gostili znani danski klub Aarhus, nato pa še nizozemskega velikana PSV Eindhoven, je bil to praznik za Prekmurje. To je bila priložnost za promocijo. Priložnost, da se je Mura postavila na zemljevid nogometno in tudi širše, zlasti turistično. Da so v Evropi videli, da sploh obstaja Prekmurje. To je zdaj blagovna znamka, "brand", ki se je zgradil. Mora ga prepoznati čim več okolja, ekosistema, da ga skupaj izkoristimo, dvignemo in iz njega naredimo čim več za Prekmurje, ne le v nogometnem smislu.

"Sprva je bil začuden, ker ni poznal nobenega iz naših nogometnih krogov. No, po nekajkratnih razgovorih pa se je prepoznal v projektu," se spominja Robert Kuzmič prvič stikov z Antejem Šimundžo, ko ga je želel prepričati, da bi postal trener Mure. Foto: Blaž Weindorfer/Sportida

Je bil vaš največji dosežek glede kadrovskih pridobitev pri Muri, da ste leta 2017 v Mursko Soboto pripeljali Antea Šimundžo? Da ste pripeljali trenerja, ki je pred tem nazadnje vodil Maribor, z njim osvajal lovorike in postavljaj evropske mejnike, nato pa prejel ponudbo, da bi vodil črno-bele v drugi ligi?!

Pri vsakem projektu ali poslu, ki se ga lotiš, moraš najprej postaviti cilje, strategijo. Potrebuješ pa seveda tudi ekipo, ki naj bi ta projekt izpeljala. Sam sem vedel, da potrebujem, če želim več in s časom posegati še višje, resnično profesionalne kadre. Prva članska ekipa je vedno ogledalo kluba. Ona mora vedno vleči stvari naprej. Tako smo povabili Antea Šimundžo. Najprej smo mu predstavili projekt. Sprva je bil začuden, ker ni poznal nobenega iz naših nogometnih krogov. No, po nekajkratnih razgovorih pa se je prepoznal v projektu. Videl se je v zgodbi Mure in tako smo hitro sklenili dogovor.

Je bil Ante Šimundža kot trener Mure povsem vaša ideja?

Izbrala sva ga skupaj s športnim direktorjem. Imela sva še nekaj kandidatov za trenerja, je bil pa Ante vsekakor prva želja. A trenerja z izkušnjami iz lige prvakov prepričati, da gre v drugo slovensko ligo, je bil kar ...

Velik zalogaj?

Ne le zalogaj. To je bilo nekaj, kar je bilo za marsikoga nelogično. A ponavljam, ko smo mu predstavili projekt in svojo idejo, se je v tem prepoznal.

Vsi sobotni intervjuji na Sportalu so dosegljivi na tem mestu.

Sledila je izjemna rast kluba. Je vse skupaj potekalo natanko tako, kot ste si začrtali?

Če smo povsem odkriti, smo v številnih stvareh prehiteli sami sebe. To pa zato, ker se je res vse dogajalo zelo hitro. A to je pač tako. Če se stvari hitro dogajajo, potem se jim prilagajaš. Potem moraš hitreje dvigovati tudi preostali ustroj kluba. Nam je to uspevalo z roko v roki, zato smo res ponosni na ta dosežek.

V zadnjih letih ste vsakič znova ponudili napredek. Bili ste prvaki druge lige, si nato že prvo leto med slovensko elito priborili Evropo, nato postali pokalni zmagovalci, letos pa ste že prvaki. Kaj sledi naslednje leto? Pride v poštev zdaj le še dvojna krona, da zadostite trendu pozitivnega napredka?

Še enkrat poudarjam, da se s tem ne bi obremenjeval. Do določene ravni smo prišli, to je res, a moramo stvari še vedno pogledati širše. Če hočemo napredovati, potrebujemo za to tudi določene pogoje. Pa ne le finančne, daleč od tega. Zdaj se predvsem spoprijemamo s pomanjkanjem kakovostne infrastrukture, vadbenega centra. Treba je še dvigniti raven mladinske šole, kajti Mura brez lastnih igralcev, brez kakovostne mladinske šole in kakovostnih trenerjev, predvsem strokovnega kadra, medicinske službe, ki mora skrbeti tako za mladinsko šolo kot za člansko ekipo, ne bo napredovala. Brez dviga kakovosti na vseh teh področjih ni napredka. Najprej se bomo začeli ukvarjati s tem, potem pa, če bomo uspešni, pridejo tudi rezultati. In verjamem, da pridejo.

"Moramo vzporedno rasti tako z organizacijskega kot s strokovnega vidika. Ne gre pa vse tako enostavno, da bi prišel v klub Šimundža in bi že rastle. Ali pa obratno, da bi dvignili le poslovni del in potem pričakovali čez noč dobre rezultate. Krepiti in rasti moramo vzporedno. Vlagati in garati," razkriva bistvo modela, ki se je izkazal za odličnega na prekmurski ravnici in je Muro v zgolj nekaj letih preoblikoval iz povratnika v slovenskega prvaka. Foto: Grega Valančič/Sportida

Se bojite, da bi podoživeli usodo Celja? Lani so Celjani senzacionalno postali slovenski prvaki, a nato hitro izgubili dva najboljša igralca (Mitja Lotrič in Dario Vizinger) in rezultatsko potonili. Bo težko biti kos pritisku branjenja naslova?

Vzporednic s primerom Celja ne bi vlekel. Šli bomo pač svojo pot, se maksimalno pripravili na vse, kar nas čaka, in analizirali zadeve. Glede odhoda igralcev pa je tako, da se vedno trudimo in delamo na tem, kako bi mladim igralcem ali pa tistim, ki so sposobni iti v višje, boljše lige, omogočili odhod. Da res zapustijo Muro. Klub se na ta način, kot sem omenil, ne nazadnje tudi preživlja. Želimo pa s tem za sabo potegniti nove mlade igralce. Takšen je pač razvoj nogometa, tako vidimo tudi delovanje našega kluba.

Pa vas ni strah, da bi se bogatejši klubi, zlasti tisti, iz tujine, tako navdušili nad vašimi igralci, da bi do začetka sezone ostali že brez številnih nosilcev igre, s katerimi ste postali prvak?

Kot sem že rekel. Če bo neka zdrava priložnost za odhod, ne bomo ovirali nobenega igralca. Ob vsaki priložnosti se bomo posebej pogovarjali, nato pa tudi skupno odločili. Tako z igralcem kot tudi s klubom.

Veliko kadrovskih sprememb so za to poletje že potrdili pri Mariboru. Z zmago v Ljudskem vrtu ste jim uničili načrte, da bi postali prvaki in se udeležili kvalifikacije za ligo prvakov.

Moram poudariti, da so nam Mariborčani zelo korektno čestitali za naslov prvaka. Priznali so, da smo bili boljši. Od samega predsednika Draga Cotarja navzdol. Zelo korektno so nas, če ste videli po koncu dvoboja, tudi pospremili. Čestitali so navijačem in igralcem, pa tudi Anteju. Poraz so sprejeli tako, kot ga sprejme vsak pravi profesionalni klub. Pač, kot sestavni del vsakega športa. Seveda pa so bili v taboru razočarani. Vsak poraz boli. O tem pa smo se lahko prepričali tudi sami.

Nogometaši Mure, za zdaj jih je zapustil Jure Travner, se bodo že čez dober mesec dni preizkusili v kvalifikacijah za ligo prvakov. Tekmeca bodo izvedeli 15. junija. Foto: Blaž Weindorfer/Sportida

Ste o naslovu razmišljali že med sezono? Marsikoga je spremljal občutek, da ste se v izjavah za javnost namenoma izogibali napovedi o lovu na naslov prvaka, čeprav ste s predstavami in ne nazadnje položajem na lestvici spadali med kandidate. Ste se delali preveč spoštljivega, ponižnega, skromnega?

Ne, ne. To ni skromnost. Saj se zavedamo svojih kakovosti. Vedeli smo pač, da potrebujemo Evropo. In to je bil naš osnovni cilj. Če pa uspe še kaj več, pa toliko bolje. Dejansko smo nato tudi prejeli priložnost in jo izkoristili. Z naslovom prvaka se nismo obremenjevali. Niti malo. Igralci so, normalno, o tem sanjarili in si želeli postati prvaki. Tega sem si potihoma želel to tudi sam. Naš primarni cilj pa je bil Evropa, in tega smo se držali do zadnje tekme. Oprostite, do predzadnje tekme.

Spomladi vam je uspel še en veliki met, saj je trener Ante Šimundža, ki deluje v Fazaneriji od leta 2017, podaljšal sodelovanje še za dve leti. Na vašo pobudo?

Vse odločitve opravlja skupaj s športnim direktorjem Denisom Rajbarjem. Pogovorili smo se, in ko smo začutili, da se naši pogledi na razvoj kluba spet gibljejo v isti smeri, smo hitro prišli do dogovora. In to je ključno. Da klub dela sinhrono. Da vsi, tako iz uprave kot tudi iz športne stroke, vidimo isto smer razvoja. In da to pač uskladimo. Ko enkrat to naredimo, ni več težav za preostale stvari.

Ante Šimundža se je po naslovu državnega prvaka z Muro znašel na rokah igralcev. Foto: Blaž Weindorfer/Sportida

V sezoni 2020/21 sta največja favorita za naslov, Maribor in Olimpija, pogosto menjala kader. Zlasti Maribor, ki je zamenjal trenerja vsakih nekaj mesecev. Tudi Olimpija je po koncu jesenskega dela močno spremenila ekipo, medtem ko je Mura od začetka do konca zaupala Anteju Šimundži. Dram niste delali niti ob manjših krizah, kot je bila denimo tista, po hitrem izpadu iz pokala proti Dravi.

Menim, da kakšne krize Mure v zadnji sezoni sploh ni bilo. V športu imaš vedno vzpone in padce. To se dogaja in to moraš normalno preživeti. Prvenstvo ima 36 krogov. Ne moreš pa vedno zmagovati. To bi bilo iluzorno pričakovati. Sam priznam, nisem videl nobene večje krize. Neke padce in ekipno razočaranje na nekaterih tekmah, to ja. A to je bolj navijaški pogled, s tem se kot vodstvo kluba resnično nismo obremenjevali.

Navijači so živeli z vami, organizirali številne dobrodelne akcije, ki jim je ploskala vsa Slovenija. Verjetno, če bi to omogočali pogoji in infrastruktura, bi jih lahko na zadnjo tekmo prišlo tudi deset tisoč.

Seveda. Naši zvesti navijači Black Gringos so bili zelo organizirani skozi obdobje epidemije koronavirusa. Stalno so nas podpirali, če se je dalo, so prišli tudi na treninge. Vedno smo bili v stiku. Tudi na tekmah, kjer ni bilo gledalcev, saj niso smeli na stadion, so navijali od zunaj. To je bilo res vzorno sodelovanje. In to je naš 12. igralec. Nimamo pa dobre podpore le v Prekmurju, ampak tudi v širši Sloveniji. Imamo klub svojih navijačev v Kočevju, Ljubljani, kjer hočete ... Kličejo me iz vseh regij, ker me tudi poznajo iz poslovnega sveta, pa tudi širše. Tudi izven Slovenije. Res smo si ustvarili široko navijaško bazo, ki raste iz dneva v dan.

"Brez uvrščanja v Evropo, prodaje igralcev in dobre mladinske šole ni možno preživeti na dolgi rok," razkriva predsednik Mure, ki je to odgovorno vlogo prevzel leta 2018. Foto: Grega Valančič/Sportida

Se zdaj javljajo tudi kakšni "preračunljivci", ki so ob državnem naslovu Mure začutili poslovni uspeh in bi se radi priključili projektu?

Ne. Še naprej bomo delali z isto ekipo, gledamo pa res na to, kako bi se dalo še kaj izboljšati, razširiti. Da pa bi bilo kaj pretiranega, da bi se kdo "silil naprej", tega pa ni čutiti.

Bo zdaj, ko ste slovenski prvaki, lažje priti do sponzorskih sredstev?

Na to ne gledam s takšnega stališča. Naredili smo že nekaj projektov z obstoječimi sponzorji. Vsi so zelo zadovoljni. Z njimi bomo skušali nadgraditi sodelovanje, hkrati pa pripeljati tudi nove. Nogomet je resnično najbolj razširjena postranska stvar v športu. Ali pa tudi v poslu, odvisno, kakor gledamo. Skozi Muro, njeno blagovno znamko, "brand", se

da ustvariti lepe zgodbe. Ne iščemo novih zgodb le zaradi tega, da nekdo podpira Muro. Če nas že podpira, mu želimo nekaj dati nazaj, da zgodba raste. To lahko potem tudi nadgrajujemo.

Kako močno vam je naslov prvaka spremenil življenje? Bo zdaj še več obveznosti?

Obdobje proslavljanja sem končal. Že v ponedeljek sem začel razmišljati o novih izzivih. Kako hitro umiriti zadeve, in vse, kar smo dosegli, kar najbolje unovčiti. Zlasti marketinško. Zdaj nimamo ničesar več skrivati. Zdaj smo prvaki, zato se je treba na stvari tudi ustrezno odzvati. Treba se je čim bolj trezno pripraviti na novo sezono, predvsem na Evropo. Žreb bo že 15. junija, zelo kmalu.

Že v ponedeljek, kmalu po nepozabnem proslavljanju državnega naslova, je začel razmišljati o novih izzivih. Kako hitro umiriti zadeve, in vse, kar so dosegli, kar najbolje unovčiti. Zlasti marketinško. Foto: Blaž Weindorfer/Sportida

Imena morebitnih tekmecev v prvem krogu kvalifikacij za ligo prvakov so zelo neugodna. Od hrvaškega Dinama iz Zagreba do slovaškega Slovana iz Bratislave. Je kakšen tekmelec po vaši želji?

To je žreb. Lahko se zgodi marsikaj. Lahko dobiš Dinamo Zagreb ali pa prvaka Gibraltarja. Zakaj bi sploh ugibali? Žreb bo pokazal svoje, mi pa bomo pač naredili vse, kar je v naši moči, da preskočimo oviro.

Torej se kot predsednik Mure ne bojite nikogar?

Zakaj pa bi se bal? Spoštujemo vsakega tekmeca, zlasti, če je višje rangiran, in na katerega se bo treba ustrezno taktično, motivacijsko in psihološko pripraviti. Priprave imamo že načrtane. Igralci imajo zdaj dva tedna prosto, nato pa se bo začelo zares. Šestega junija je zbor, dan pozneje pa že imamo prvi trening. Delamo na polno.

Velja pričakovati kakšne nove igralce?

Zagotovo bodo prišli, če se bo pojavilo kakšno zanimanje za obstoječe igralce in nas bo kdo zapustil. Pogledujemo tudi v smeri, da bi kakšno igralno pozicijo še ojačali. Evropske tekme bodo zahtevale svoj tempo. Nekaj poškodovanih igralcev se vrača, ampak tudi pričakujem dva do tri odhode. Jure Travner zaključuje pri Muri, poleg njega še dva fanta. Potrebujemo širok kader zaradi zgoščenega ritma tekem, ki bodo sledile od julija dalje.

Mariborčan Ante Šimundža je šele drugi slovenski trener, ki je v 1. SNL postal prvak z dvema različnima kluboma. Pred njim je to uspelo le Bojanu Prašnikarju. Foto: Matjaž Vertuš

Imate, podobno kot trener ali pa kot igralci, tudi vi sklenjeno kakšno pogodbo z Muro?

Nimam in tudi ničesar ne skrivam. Čez tri leta praznujemo stoletnico Mure. Naredil bom vse, da bo Mura takrat stabilna in da ta jubilej dočakamo dostojno. Tako, kot se spodobi za klub, ki je postal državni prvak.

Bo prvak tudi takrat?

Do takrat nas čaka še ena triletna etapa. Je pa to tudi eden od motivov, ki me vleče naprej.

